

PHẨM RẮN

(Uragavagga)

(I) Kinh Rắn (Sn 1)

1. Ai nhiếp phục phần nộ
Đang được đẩy khởi lên,
Như dùng chất linh dược,
Ngăn độc rắn lan rộng
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

2. Ai cắt đứt tham dục,
Không còn chút dư tàn,
Như kẻ hái hoa sen
Sanh ra từ ao hồ.
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

3. Ai cắt đứt tham ái,
Không còn chút dư tàn,
Làm cho nước cạn khô,
Dòng nước chảy nhanh mạnh
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

4. Ai phá hoại kiêu mạn
Không còn chút dư tàn,
Như nước mạnh tàn phá
Cây cỏ lau yếu hèn,
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

5. Ai trong các sanh hữu,
Không tìm thấy lỗi cây,
Như kẻ đi hái hoa,
Trên cây sung không hoa.
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

6. Với ai trong nội tâm,
Không còn có phần hận,
Đã vượt thoát ra khỏi,
Cả hữu và phi hữu.
Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

7. Với ai những tâm tư,
Được làm cho tan biến
Nội tâm khéo sửa soạn,
Không còn chút dư tàn.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

8. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Đã nhiếp phục toàn diện,
Hỷ luận chướng ngại này.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

9. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Biết rõ được ở đời,
Sự này toàn hư vọng.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

10. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Từ bỏ, không có tham,
Sự này toàn hư vọng.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

11. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Từ bỏ, không tham dục,
Sự này toàn hư vọng.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

12. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Từ bỏ, ly sân hận,
Sự này toàn hư vọng.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

13. Ai không đi quá trốn,
Cũng không quá chậm trễ,
Từ bỏ, ly si ám,
Sự này toàn hư vọng.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,
Bờ này và bờ kia,
Như loài rắn thoát bỏ
Da rắn cũ già xưa.

14. Với ai, các tùy miên,
Hoàn toàn không hiện hữu,
Các nguồn gốc bất thiện

Được nhờ lên trừ sạch.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,

Bờ này và bờ kia,

Như loài rắn thoát bỏ

Da rắn cũ già xưa.

15. Với ai, không có gì,

Do phiền não sanh khởi,

Làm duyên trở lui lại,

Về lại bờ bên này.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,

Bờ này và bờ kia,

Như loài rắn thoát bỏ

Da rắn cũ già xưa.

16. Với ai, không có gì,

Do rừng ái sanh khởi,

Tạo nhân khiến trói buộc

Con người vào tái sanh.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,

Bờ này và bờ kia,

Như loài rắn thoát bỏ

Da rắn cũ già xưa.

17. Ai đoạn năm triền cái,

Không sầu khổ bực phiền,

Vượt qua được nghi hoặc,

Thoát mũi tên phiền não.

Tỷ-kheo ấy từ bỏ,

Bờ này và bờ kia,

Như loài rắn thoát bỏ

Da rắn cũ già xưa.

(II) Kinh Dhaniya (Sn 3)

Dhaniya:

18. Cơm ta, nấu đã chín,

Sữa uống, ta vắt xong,

Mục đồng Dhaniya,

Đã nói lên như vậy.

Trên bờ sông Mahì,

Ta chung sống đồng cư,

Chòi lá được khéo lợp,

Lửa đốt được cháy đỏ.

Nếu là ý người muốn,

Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

19. Ta đoạn được phần nợ,

Tâm hoang vu không còn,

Bậc Thế Tôn, Chánh Giác

Đã nói lên như vậy.

Trên bờ sông Mahì,

Ta chỉ sống một đêm,

Chòi lá được rộng mở,

Lửa đốt được tịch tịnh.

Nếu là ý người muốn,

Thần mưa, hãy mưa đi.

Dhaniya:

20. Ruồi lẩn và muỗi mòng,

Ở đây không tìm thấy,

Mục đồng Dhaniya,
Đã nói lên như vậy.
Trên cánh đồng cỏ mọc,
Đàn bò đi ăn cỏ,
Dầu cơn mưa có đến,
Chúng có thể chịu đựng.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

21. Các bè đã được cột,
Khéo tác thành tốt đẹp,
Bậc Thế Tôn, Chánh Giác
Đã nói lên như vậy.
Ai qua được bờ kia,
Nhiếp phục dòng nước mạnh,
Lợi ích của chiếc bè,
Đâu còn thấy cần thiết.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Dhaniya:

22. Vợ ta khéo nhu thuận,
Không có tham dục gì,
Mục đồng Dhaniya
Đã nói lên như vậy.
Đã lâu ngày chung sống,
Vừa đẹp ý đẹp lòng,
Ta không nghe điều gì,
Thuộc ác hạnh về nàng.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

23. Tâm Ta khéo nhu thuận,
Được giải thoát, mở rộng,
Bậc Thế Tôn, Chánh Giác
Đã nói lên như vậy.
Lâu ngày tu viên mãn,
Khéo nhiếp phục chế ngự,
Trong Ta các pháp ác,
Không còn được tìm thấy.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Dhaniya:

24. Với lợi tức thâu hoạch,
Ta tự nuôi sống ta,
Mục đồng Dhaniya
Đã nói lên như vậy,
Con ta và cả ta,
Sống chung không bệnh hoạn,
Ta không nghe điều gì,
Thuộc ác hạnh về chúng.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

25. Ta không có làm mướn,
Cho một ai ở đời,

Bậc Thế Tôn, Chánh Giác
Đã nói lên như vậy
Với điều được chứng đắc,
Ta du hành thế giới,
Về tiền công cần thiết,
Không thể có nơi Ta.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Dhaniya:

26. Đây có các bò cái,
Đây có các bò con,
Mục đồng Dhaniya
Đã nói lên như vậy.
Đây có những bò mẹ,
Mang thai, nói giống dòng,
Đây có những bò đực,
Những con chúa đầu đàn.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

27. Đây không có bò cái,
Đây không có bò con,
Bậc Thế Tôn, Chánh Giác
Đã nói lên như vậy.
Đây không có bò mẹ,
Mang thai, nói giống dòng,
Đây không có bò đực,
Những con chúa đầu đàn.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Dhaniya:

28. Cây cột được đóng sâu,
Không còn bị dao động,
Mục đồng Dhaniya
Đã nói lên như vậy.
Các dây bằng cây lau,
Được bện lại mới chắc,
Và các con bò con,
Không thể nào giật đứt.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

Thế Tôn:

29. Giống như con bò đực,
Giật đứt các trói buộc,
Bậc Thế Tôn, Chánh Giác
Đã nói lên như vậy.
Như voi làm bứt đứt
Các giây leo héo mục,
Ta không còn đi đến,
Chỗ thai tạng tái sanh.
Nếu là ý người muốn,
Thần mưa, hãy mưa đi.

30. Rồi mưa lớn đổ xuống,
Làm đầy tràn đất trũng,
Làm tràn ngập đất cao,

Nghe trời gấm, mưa, thét,
Mục đồng Dhaniya,
Nói lên lời như sau:

Dhaniya:

31. Lợi thay cho chúng ta,
Đâu phải là lợi nhỏ,
Chúng ta được chiêm ngưỡng,
Bậc Chánh Giác, Thế Tôn.
Ôi! Kính bậc Pháp nhãn,
Con xin quy y Ngài,
Kính bậc Đại ân sĩ,
Hãy là Thầy chúng con.

32. Vợ con và cả con,
Là những người nhu thuận,
Xin sống đời Phạm hạnh,
Dưới chân bậc Thiện Thế.
Được đến bờ bên kia,
Vượt khỏi sanh già chết,
Chúng con sẽ trở thành
Người đoạn tận đau khổ.

Màra:

33. Ai có các con trai,
Hoan hỷ với con trai,
Đây là lời Ác ma,
Đã nói lên như vậy
Người chủ các con bò,
Hoan hỷ với con bò.
Còn người thì hoan hỷ,
Đối với sự sanh y,
Ai không có sanh y,
không thể có hoan hỷ.

Thế Tôn:

34. Ai có các con trai,
Sầu muộn với con trai,
Bậc Thế Tôn, Chánh Giác,
Đã nói lên như vậy.
Người chủ các con bò,
Sầu muộn với con bò;
Sầu muộn của con người,
Chính do sự sanh y,
Ai không có sanh y,
Không thể có sầu muộn.

(III) Kinh Con Tê Ngưu Một Sừng (Sn 6)

35. Đối với các hữu tình,
Từ bỏ gậy và trượng,
Chớ làm hại một ai
Trong chúng hữu tình ấy.
Con trai không ước muốn,
Còn nói gì bạn bè,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngưu một sừng.

36. Do thân cận giao thiệp,
Thân ái từ đây sanh,
Tùy thuận theo thân ái,
Khổ _____ này có thể sanh.

Nhìn thấy những nguy hại,
Do thân ái sanh khởi,
Hãy sống riêng một mình,
Như tê ngu ru một sùng.

37. Do lòng từ thương mến,
Đối bạn bè thân hữu,
Mục đích bị bỏ quên,
Tâm tư bị buộc ràng,
Do thấy sợ hãi này,
Trong giao du mật thiết,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

38. Ai nhớ nghĩ chờ mong,
Đối với con và vợ,
Người ấy bị buộc ràng,
Như cành tre rậm rạp,
Còn các ngọn tre cao,
Nào có gì buộc ràng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

39. Như nai trong núi rừng,
Không gì bị trói buộc,
Tự đi chỗ nó muốn
Để tìm kiếm thức ăn.
Như các bậc Hiền trí,
Thấy tự do giải thoát,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

40. Giữa bạn bè thân hữu,
Bị gọi lên gọi xuống,
Tại chỗ ở trú xứ,
Hay trên đường bộ hành.
Thấy tự do giải thoát,
Không có gì tham luyến,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

41. Giữ bạn bè thân hữu,
Ưa thích, vui cười đùa,
Đối với con, với cháu,
Ái luyến thật lớn thay,
Nhàm chán sự hệ lụy,
Với những người thân ái,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

42. Khắp cả bốn phương trời,
Không sân hận với ai,
Tự mình biết vừa đủ,
Với vật này vật khác,
Vững chịu các hiểm nguy,
Không run sợ dao động,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

43. Có số người xuất gia,
Chung sống thật khó khăn,
Cũng như các gia chủ,

Ở tại các cửa nhà,
Sống vô tư vô lự,
Giữa con cháu người khác,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

44. Từ bỏ, để một bên,
Mọi biểu dương gia đình,
Như loại cây san hô,
Tước bỏ mọi lá cây,
Bạc anh hùng cắt đứt,
Mọi trói buộc gia đình.
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

45. Nếu tìm được bạn lành,
Thận trọng và sáng suốt,
Bạn đồng hành chung sống,
Bạn thiện trú Hiền trí.
Cùng nhau đồng nhiếp phục,
Tất cả mọi hiểm nạn,
Hãy sống với bạn ấy,
Hoan hỷ, giữ chánh niệm.

46. Nếu không được bạn lành,
Thận trọng và sáng suốt,
Bạn đồng hành chung sống,
Bạn thiện trú Hiền trí.
Hãy như vua từ bỏ,
Đất nước bị bại vong,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

47. Thật chúng ta tán thán,
Các bằng hữu chu toàn,
Bạc hơn ta, bằng ta,
Nên sống gần thân cận.
Nếu không gặp bạn này.
Những bậc không làm lỗi,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

48. Thấy đồ trang sức vàng,
Lấp lánh và sáng chói,
Được con người thợ vàng,
Khéo làm, khéo tay làm,
Hai chúng chạm vào nhau,
Trên hai tay đeo chúng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

49. Như vậy nếu ta cùng
Với một người thứ hai,
Tranh luận cãi vã nhau,
Sân hận, gây hấn nhau,
Nhìn thấy trong tương lai,
Sợ hãi hiểm nguy này,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

50. Các dục thật mỹ miều,
Ngọt thơm và đẹp ý,

Dưới hình sắc, phi sắc,
Làm mê loạn tâm tư,
Thấy sự nguy hiểm này,
Trong các dục trường dưỡng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

51. Đây là một mụn nhọt,
Và cũng là tai họa,
Một tật bệnh, mũi tên,
Là sợ hãi cho ta,
Thấy sự nguy hiểm này,
Trong các dục trường dưỡng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

52. Lạnh lẽo và nóng bức,
Đói bụng và khát nước,
Gió thổi, ánh mặt trời.
Muối lằn và rắn rết.
Tất cả xúc chạm này,
Đều chịu đựng vượt qua,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

53. Như con voi to lớn,
Từ bỏ cả bầy đàn,
Thân thể được sanh ra,
To lớn tựa hoa sen,
Tùy theo sự thích thú,
Sống tại chỗ rừng núi,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

54. Ai ưa thích hội chúng,
Sự kiện không xảy ra,
Người ấy có thể chứng,
Cảm thọ thời giải thoát.
Cân nhắc lời giảng dạy,
Đáng bà con mặt trời,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

55. Được giải thoát vượt khỏi,
Các tri kiến hý luận,
Đạt được quyết định tánh,
Chúng đắc được con đường.
Nơi ta trí được sanh,
Không cần nhờ người khác,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

56. Không tham, không lừa đảo,
Không khát dục, gièm pha,
Mọi si mê ác trước,
Được gạn sạch quạt sạch.
Trong tất cả thế giới,
Không tham ái ước vọng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

57. Với bạn bè độc ác,

Hãy từ bỏ lánh xa,
Bạn không thấy mục đích,
Quen nếp sống quanh co,
Chớ tự mình thân cận,
Kẻ đăm mê phóng dật,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

58. Bậc nghe nhiều trì pháp,
Hãy gần gũi người ấy,
Bạn người tâm rộng lớn,
Người thông minh biện tài,
Biết điều không nên làm,
Nhiếp phục được nghi hoặc,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

59. Mọi du hí vui đùa,
Và dục lạc ở đời,
Không điểm trang bày biện,
Không ước vọng mong cầu,
Từ bỏ mọi hào nhoáng,
Nói lên lời chân thật,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

60. Với con và với vợ,
Với cha và với mẹ,
Tài sản cùng lúa gạo,
Những trói buộc bà con,
Hãy từ bỏ buộc ràng,
Các dục vọng như vậy,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

61. Chúng đều là trói buộc,
Lạc thú thật nhỏ bé,
Vị ngọt thật ít oi,
Khổ đau lại nhiều hơn,
Chúng đều là câu móc,
Bậc trí biết như vậy,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

62. Hãy chặt đứt, bẻ gãy,
Các kiết sử trói buộc,
Như các loài thủy tộc,
Phá hoại các mạng lưới.
Như lửa đã cháy xong,
Không còn trở lui lại,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

63. Với mắt cúi nhìn xuống,
Chân đi không lưu luyến,
Các căn được hộ trì,
Tâm ý khéo chế ngự.
Không đầy ú, rỉ chảy,
Không cháy đỏ bùng lên,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

64. Hãy trút bỏ, để lại,
Các biểu tượng gia chủ,
Như loại cây san hô,
Loại bỏ các nhành lá.
Đã đắp áo cà sa,
Xuất gia bỏ thế tục,
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

65. Không tham đắm các vị,
Không tác động, không tham,
Không nhờ ai nuôi dưỡng,
Chỉ khát thực từng nhà.
Đối với mọi gia đình,
Tâm không bị trói buộc,
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

66. Từ bỏ năm triền cái
Che đậy trói buộc tâm,
Đối với mọi kiết sử,
Hãy trừ khử, dứt sạch,
Không y cứ nương tựa,
Chặt đứt ái sân hận,
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

67. Hãy xoay lưng trở lại
Đối với lạc và khô,
Cả đối với hỷ ưu,
Được cảm thọ từ trước,
Hãy chứng cho được xả,
An chỉ và thanh tịnh;
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

68. Tinh cần và tinh tấn,
Đạt được lý chân đế,
Tâm không còn thụ động,
Không còn có biếng nhác,
Kiên trì trong cố gắng,
Dũng lực được sanh khởi,
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

69. Không từ bỏ độc cư,
Hạnh viễn ly thiên định,
Thường thường sống hành trì,
Tùy pháp trong các pháp.
Chơn chánh nhận thức rõ,
Nguy hiểm trong sanh hữu,
Hãy sống riêng một mình
Như tẻ ngứa một sùng.

70. Mong cầu đoạn diệt ái,
Sống hạnh không phóng dật,
Không dấn độn tâm ngọng,
Nghe nhiều, giữ chánh niệm.
Các pháp được giác sát,
Quyết định, chánh tinh cần.
Hãy sống riêng một mình

Như tê ngu ru một sùng.

71. Như sư tử, không động,
An tịnh giữa các tiếng,
Như gió không vương mắc,
Khi thổi qua màn lưới.

Như hoa sen không dính,
Không bị nước thấm ướt,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

72. Giống như con sư tử,
Vời quai hà hùng mạnh,
Bạc chúa của loài thú,
Sống chinh phục chế ngự.

Hãy sống các trú xứ,
Nhàn tịnh và xa vắng,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

73. Từ tâm, sống trú xả,
Bi tâm, hạnh giải thoát,
Sống hành trì thực hiện,
Hy tâm, cho đúng thời,
Không chống đối và chậm,
Vời một ai ở đời.

Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

74. Đoạn tận lòng tham ái,
Sân hận và si mê,
Chặt đứt và cắt đoạn,
Các kiết sử lớn nhỏ
Không có gì sợ hãi,
Khi mạng sống gần chung,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

75. Có những bạn vì lợi,
Thân cận và chung sống,
Những bạn không mưu lợi,
Nay khó tìm ở đời.

Người sáng suốt lợi mình,
Không phải người trong sạch,
Hãy sống riêng một mình
Như tê ngu ru một sùng.

(IV) Kinh Bhàradvāja, Người Cày Ruộng (Sn 12)

Như vậy tôi nghe:

Một thời Thế Tôn trú ở giữa dân chúng Magadha, tại núi Dakkhinàgini, trong một làng Bà-la-môn tên Ekanàla. Lúc bấy giờ, Bà-la-môn Kasibhàradvāja có khoảng năm trăm lưỡi cày sẵn sàng, vì là thời gieo mạ. Rồi Thế Tôn, vào buổi sáng đắp y, cầm bát đi đến chỗ Bà-la-môn Kasibhàradvāja đang làm việc. Lúc bấy giờ Bà-la-môn Kasibhàradvāja đang phân phát đồ ăn. Rồi Thế Tôn đi đến chỗ phân phát đồ ăn, sau khi đến, Ngài đứng một bên, Bà-la-môn Kasibhàradvāja thấy Thế Tôn đang đứng một bên để khát thực, liền nói với Thế Tôn:

- Nay Sa-môn, ta cày và ta gieo, sau khi cày, sau khi gieo, ta ăn. Và Sa-môn, hãy cày và gieo. Sau khi cày và gieo, hãy ăn!

- Nay Bà-la-môn, Ta cũng cày và cũng gieo. Sau khi cày và sau khi gieo, Ta ăn.

- Nhưng chúng tôi không thấy cái ách, hay cái cày, hay lưỡi cày, hay gậy thúc trâu bò, hay các con bò đực của Tôn giả Gotama. Vậy mà Tôn giả Gotama nói: "Nay Bà-la-môn, Ta có cày và Ta có gieo. Sau khi cày và sau khi gieo, Ta ăn".

Rồi Bà-la-môn *Kasibhàradvàja* nói lên với Thế Tôn bài kệ:

Bhàradvàja:

76. Người tự nhận Người cày,
Ta không thấy Người cày,
Hãy trả lời chúng tôi,
Đã hỏi về Người cày,
Chúng tôi muốn rõ biết,
Người cày như thế nào?

Thế Tôn:

77. Lòng tin là hạt giống,
Khổ hạnh là cơn mưa,
Trí tuệ đối với Ta
Là ách và lưỡi cày,
Xấu hổ là cán cày,
Ý là sợi dây buộc,
Và niệm đối với Ta
Là lưỡi cày, gây thúc.

78. Với thân khéo phòng hộ,
Với lời khéo phòng hộ,
Với món ăn trong bụng,
Biết tiết độ, chế ngự,
Ta tác thành chơn thực,
Để cắt dọn cỏ rác,
Sự giải thoát của Ta
Thật hiền lành nhu thuận.

79. Với tinh cần tinh tấn,
Ta gánh chịu trách nhiệm,
Ta tự mình đem lại
An ổn khỏi khổ ách.
Như vậy, Ta đi tới,
Không trở ngại thối lui,
Chỗ nào Ta đi tới,
Chỗ ấy không sâu muộn.

80. Cày bừa là như vậy,
Được quả là bắt tử,
Sau cày bừa như vậy,
Mọi khổ được giải thoát.

Rồi Bà-la-môn *Kasibhàradvàja* lấy một bát bằng đồng lớn, cho đồ đầy với cháo sữa dâng đức Phật và thưa:

- Thưa Tôn giả *Gotama*, hãy dùng cháo sữa, Tôn giả là người đi cày! Tôn giả *Gotama* đi cày quả bắt tử!

Thế Tôn:

81. Ta không hưởng vật dụng,
Do tụng kệ đem lại,
Đây không phải là pháp,
Của bậc có chánh kiến
Chư Phật đều bác bỏ,
Tụng hát các bài kệ,
Khi pháp có hiện hữu,
Truyền thống là như vậy.

82. Hỡi này Bà-la-môn,
Người cần phải cúng dường,
Đồ ăn vật uống khác,
Bậc đại sĩ toàn diện,
Đã đoạn các lậu hoặc,
Đã lắng dịu dao động,

*Ta chính là thừa ruồng,
Cho những ai cầu phước.*

- Vậy, thưa Tôn giả *Gotama*, con sẽ cho ai cháo sữa này?

- Này Bà-la-môn, Ta không thấy ai ở thế giới, với chư Thiên, chư Ma, chư Phạm thiên, hay trên đời này với quần chúng Sa-môn, Bà-la-môn, với chư Thiên và loài Người, có thể sau khi ăn, tiêu hóa được món cháo sữa này, trừ Như Lai hay đệ tử của Như Lai. Vậy, này Bà-la-môn, Ông hãy đổ cháo sữa này trên chỗ không có cỏ xanh, hay nhận chìm trong nước không có sinh vật.

Rồi Bà-la-môn *Kasibhàradvàja* đem nhận chìm cháo sữa ấy vào nước không có sinh vật. Cháo sữa ấy khi bị đổ xuống nước, nó sôi lên, sôi lên sùng sục, nó phun khói, nó bốc khói lên. Ví như một lưỡi cây, phơi cả ngày dưới ánh nắng, được đem quăng xuống nước, lưỡi cây ấy sôi lên sùng sục, nó phun khói, nó bốc khói lên. Cũng vậy, cháo sữa ấy, khi bị đổ xuống nước, nó sôi lên, sôi lên sùng sục, nó phun khói, nó bốc khói lên. Rồi Bà-la-môn *Kasibhàradvàja* hoảng hốt, rợn tóc gáy, đi đến Thế Tôn, sau khi đến, cúi đầu đả $\frac{1}{4}$ '\$ _p_i]_ nh lễ chân Thế Tôn, và bạch Thế Tôn:

- Thật vi diệu thay, thưa Tôn giả *Gotama*! Thật vi diệu thay, thưa Tôn giả *Gotama*! Ví như, thưa Tôn giả *Gotama*, một người dựng đứng lại những gì bị quăng ngã xuống, mở toang ra những gì bị che kín, chỉ đường cho kẻ đi lạc hướng, đem đèn sáng vào trong bóng tối, để những ai có mắt có thể thấy sắc. Cũng vậy, pháp được Tôn giả *Gotama* dùng nhiều phương tiện trình bày. Con xin qui y Tôn giả *Gotama*, qui y Pháp, qui y chúng Tỷ-kheo. Mong rằng con được xuất gia với Tôn giả *Gotama*, được thọ đại giới.

Rồi Bà-la-môn *Kasibhàradvàja* được xuất gia với Sa-môn *Gotama*, được thọ đại giới. Thọ đại giới không bao lâu, Tôn giả *Bhàradvàja* sống một mình, viễn ly, không phóng dật, nhiệt tâm, tinh cần.

Không bao lâu, do vì mục đích gì, bậc thiên nam tử chơn chánh xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình, vị ấy ngay trong hiện tại, tự mình với thắng trí, chứng ngộ, chứng đạt và an trú cứu cánh Phạm hạnh ấy. Vị ấy thắng trí: "Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, những việc nên làm đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa ". Tôn giả *Bhàradvàja* trở thành một vị A-la-hán.

(V) Kinh Cunda (Sn 16)

83. Người thợ rèn Cunda,

Nói lên lời như sau:

Con hỏi bậc Đại sĩ,

Bậc trí tuệ rộng lớn,

Đấng Giác ngộ, Pháp chủ,

Đã đoạn tận khát ái,

Bậc tối thượng hai chân,

Bậc đánh xe tối thắng,

Xin Ngài nói ở đời,

Có bao nhiêu Sa-môn?

Thế Tôn:

84. Chỉ có bốn Sa-môn,

Không có hạng thứ năm,

Thế Tôn đáp Cunda,

Này Cunda, là vậy.

Ta tỏ bày cho Ông,

Được hỏi điều tự thấy,

Bậc chiến thắng con đường,

Bậc thuyết giảng con đường,

Bậc sống trên con đường,

Kẻ làm ô uế đạo.

Cunda:

85. Người thợ rèn Cunda,

Liên bạch với Thế Tôn:

Chư Phật nói thế nào,

Bậc chiến thắng con đường,

Bậc thiên định con đường,

Sao gọi không ước lường?

Con hỏi xin trả lời,

Vị sống đúng con đường?

*Xin trình bày cho con,
Kẻ làm đường ô uế.*

Thế Tôn:

*86. Ai vượt khỏi nghi hoặc,
Vị thoát khỏi mũi tên,
Ưa thích cảnh Niết-bàn,
Không tham đắm vật gì,
Bậc lãnh đạo thế giới,
Chư Thiên và loài Người,
Chư Phật gọi vị ấy,
Bậc chiến thắng con đường.*

*87. Ai ở đời biết được,
Pháp tối thượng, tối thượng,
Nói lên và phân tích,
Pháp ở đây là vậy.
Vị chặt đứt nghi hoặc,
Bậc ân sĩ, không dục,
Bậc Tỷ-kheo thứ hai
Được gọi thuyết con đường.*

*88. Ai sống trên con đường,
Con đường pháp khéo giảng,
Sống chế ngự chánh niệm,
Bước đường không lỗi lầm,
Tỷ-kheo thứ ba này
Được gọi sống trên đường.*

*89. Ai sống ưa che đậy,
Dưới hình thức giới cấm,
Xông xáo, nhóp gia đình,
Bạt mạng và man trá,
Không chế ngự nhiếp phục,
Sống lấm mồm lấm miệng.
Người sở hành như vậy
Là kẻ ô uế đạo.*

*90. Vị cư sĩ thâm hiểu
Các hạng người như vậy,
Thánh đệ tử, nghe nhiều,
Có trí tuệ thông hiểu,
Sau khi rõ biết chúng,
Tất cả là như vậy.
Thấy vậy, vững lòng tin,
Không có bị sút giảm
Làm sao lại lẫn lộn,
Kẻ ác với người thiện,
Làm sao xem giống nhau,
Bậc tịnh, kẻ không tịnh.*